

24hodinovka se konala u Zámíše

Mezi účastníky patřil vytrvalec Štěpán Dvořák, který celou akci zhodnotil slovy: „Na začátku května kamarádi z Rozběháme Třebíč pořádali další ročník amatérského běžeckého vytrvalostního závodu Třebíčská 24hodinovka na Zámíši 2024.

Smyslem akce je za 24 hodin naběhat co nejvíce kilometrů na asfaltovém sportovním okruhu Zámíš - Bažantnice. Jeden okruh měří 3,6 kilometru s převýšením přibližně 30 metrů. Při běhání není proto nutné mít nic s sebou a vše zůstává v zázemí u startu a cíle.

Minulý rok jsem plánoval zvládnout 180 kilometrů, ale už od začátku bylo vše špatně a naběhal jsem jen 133 kilometrů. Letos jsem k tomu přistupoval úplně opačně. Do posledního dne jsem nevěděl, jestli vůbec poběžím.

Kdyby totiž bylo krásné, slunečné počasí, vyrazil bych si místo kroužení po asfaltu raději zaběhat do přírody. Předpověď našťěsti na sobotu ukázala oblačnou oblohu, takže jsem se rozhodl startovat. I tak jsem to ale nebral jako závod a ještě den před startem se byl projet 111 kilometrů na kole.

V pátek na startovní čáře jsem už proto trochu cítil unavená stehna. Plán byl jednoduchý. Běžet nepřetržitě, dokud to půjde, a pak zbytek doběhat s odpočíváním už jen na pocit. Žádné zbytečné nahánění kilometrů. Přesně v 18. hodin se odstartovalo.

Ačkoli se mi hned od začátku běželo dobře, měl jsem docela strach, jak budu zvládat noc, protože ta bývá většinou nejnáročnější. Jenže, jak zapadlo slunce a po 21. hodině se setmělo, vše začalo nabírat úplně jiný, ale hlavně neočekávaný směr.

VŠICHNI účastníci běhu na okruhu u rybníka Zámíš těsně před startem.

Foto: Antonín Zvěřina

Pro začátek se mi přes unavená stehna stále běželo dobře. Zároveň se hrál první hokejový zápas Mistrovství světa v ledním hokeji 2024, takže někteří nadšenci běhali s mobily v ruce, na kterých sledovali on-line přenos zápasu.

Největší překvapení ale přišlo po 22. hodině. Černá obloha totiž začala na severu světlat a objevila se polární záře. Ale jaká! Dle měření se jednalo o nejsilnější záři za posledních 20 let. Byla tak silná, že nebyla jen na severním horizontu, ale zabírala většinu oblohy. Dokonce byla vidět i na Kanárských ostrovech. Nejednalo se o žádný krátký okamžik, protože byla vidět celou noc.

Tato unikátní situace mě natolik uchvátila, že jsem celou noc vůbec nesvítil a jen běhal se zdviženou hlavou, abych mohl pozorovat tu krásu. Díky tomu jsem i zapomněl, že mě bolí nohy, a necítil chladno. Až do rána jsem totiž běhal jen v krátkém oblečení, přestože bylo jen 5 stupňů.

Závodní pole ovšem prořídlo, protože od půlnoci jsme běhali už jen dva. Zbytek buď odpočíval u ohně, nebo se šel vyspat domů. Při kroužení jsem si občas vzal i foťák se stativem a po cestě pořídil nějakou fotku. To, že polární záři vyfotím poprvé při závodě, by mě nikdy nenapadlo.

Díky neustálému kroužení pod otevřenou oblohou jsme pravděpodobně patřili k hrtce lidí na celém světě, kteří polární záři viděli nepřetržitě od večera až do rána. Musím říct, že to pro mě osobně byl jeden z nejsilnějších zážitků za poslední roky, kdy jsem si velice přál, aby tato noc trvala co nejdéle.

Jenže vše má i svůj konec. Jakmile ve čtyři hodiny ráno začalo svítat, polární záře přestala být vidět. Tím se vytratila i moje radost. A protože doba kolem svítání a východu slunce patří k mým nejkritičtějším okamžikům, projevilo se to ještě mnohem silněji.

Od čtvrté hodiny se mi začalo chtít

spát a já začal zpomalovat. Přesně v šest hodin ráno, kdy byla polovina závodu, jsem měl za sebou 90 kilometrů. Protože ve dne se obvykle běhá lépe než v noci, říkal jsem si, že bych mohl dát ještě dalších 90 km.

Jenže když vyšlo slunce a ospalost zmizela, projevila se naplno únava nohou, hlavně tedy stehem, která jsem si unavil předchozí den na kole. Zkusil jsem ještě pár koleček, ale protože to bylo stále horší, ukončil jsem další snahu o dobrý výkon. Přes den jsem proto většinu času odpočíval v oblasti startu a cíle, kde jsem si povídal s ostatními, a občas se na okruh vrátil, abych ještě nějaký kilometr naběhal.

Od rána se na trať vrátili i další běžci, takže se opět dalo běhat i ve skupinkách, což je mnohem veselější. Počasí vyšlo výborně, protože se po pár hodinách téměř zataáhla obloha a teplota tak nepřekročila 20 stupňů. Čas od času se přidali i někdo z veřejnosti, takže se řada závodníků docela roztáhla.

Hodinu před koncem jsme si dali symbolicky všichni jeden společný okruh chůzí a v přesně v 18 hodin závod ukončili. Celkově jsem zvládl 34 okruhů, což ve výsledku dělá 123 kilometrů. Naprosto na rovinu je to asi nejhorší, co jsem kdy zaběhl. Doba běhu byla jen 14 hodin a 20 minut.

Zbytek jsem se kochal nebo odpočíval. Protože jsem ale do závodu šel bez jakékoli přípravy a cíle, bylo mně to úplně jedno. Naopak jsem byl velice šťastný za životní událost, kdy jsem celou noc mohl běhat pod polární září. Děkuji tedy Rozběháme Třebíč, hlavně Pavlu Jurdovi, za uspořádání závodu a výběru nejlepšího možného termínu.“ -zt-

Petr Mejzlík přivezl zlato z Mistrovství Evropy

Světový pohár v quadriatlonu začal v neděli 19. května Mistrovstvím Evropy na krátké trati. Maďarské Gyékényes hostilo závod s názvem eXtremeMan Q30-Sprint European Championship, který byl také zahajovacím závodem Světového poháru 2024.

U vodní plochy Gyékényes Kotró lake se prezentovali závodníci z Itálie, Polska, Maďarska, Německa, Slovenska a Česka, aby se utkali o evropské tituly v jednotlivých věkových kategoriích. Závod odstartoval v pravé poledne plaváním 750 metrů, následovalo 20 kilometrů cyklistiky, dále pět kilometrů jízdy na kajaku a závěrečný pětikilometrový běh dal podobu výsledkovým listinám.

V kat. 60 - 69 let startoval z oddílu triatlonu TJ Sp. Třebíč Petr Mejzlík, kterému se podařilo získat evropské zlato časem 1:56,34 h před domácími závodníky Lajosem Vecserim a Árpádem Kocsisem.

Celkovým vítězem závodu a mistrem Evropy se stal Maďar Ferenc Czima časem 1:29,13 h, před Italem Leonardem Giustim a dalším domácím závodníkem Attilou Kisssem.

„Byl to boj o vítězství od začátku do konce. S Lajosem spolu z vody po plavání, ujel jsem mu na kole, on mě dojel na kajaku, takže do depa po kajaku zase spolu. Kousek jsem mu rychlejší depem

PETR MEJZLÍK třetí zleva na stupních vítězů. Foto: archiv P. Mejzlíka

poodběhl, a jak jsme se míjeli po otočce, zjistil jsem, že mu trochu utíkám. Takže závod jsem pro mě překvapivě rozhodl právě během, což se mně stalo snad poprvé za celou kariéru. Krásný závod, souboj od začátku do konce a určitě nezapomenutelné.“ okomentoval klání Mejzlík.

-zt-

Michaela Mitisková se stala mistryní ČR v aquatlonu

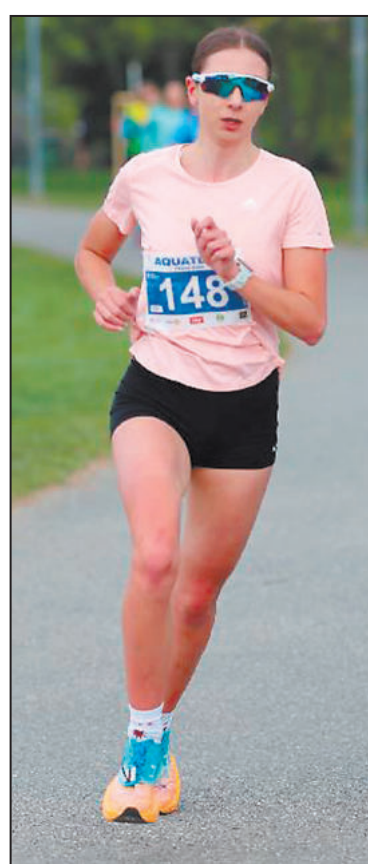
Poslední dubnovou sobotu vyvrcholil Český pohár v aquatlonu Mistrovstvím ČR v Českých Budějovicích. Na stupě nejvyšší po závodě juniorek vystoupila Michaela Mitisková. Na trati 0,4-5 km zvítězila a stala se mistryní ČR v této věkové kategorii. V celkovém pořadí mezi ženami doběhla těsně druhá za Terezou Svobodovou ze Zlína. Na absolutní vítězství jí chybělo pouhých sedm vteřin.

Dařilo se i dalším členům oddílu triatlonu TJ Sp. Třebíč. Na bronzové medaile dosáhli Matyáš Večeřa (st. žák) na trati 0,2-1,5 km a Vendula Procházková (50-59 let). Mezi st. žáky ještě na 6. místě doběhl Martin Kalda a na 14. místě Jan Auf.

MI. žákyně Sára Oborná obsadila 8. místo. Dorostenci Daniel Oborný a Jan Voda doběhli na trati 0,4-3 km na 12. resp. 16. místě a dorostenka Nikola Vodová obsadila 4. místo. Mezi muži 50 - 59 let obsadil 11. místo Milan Procházka a v kat. nad 60 let doběhl na 2. místě náměšťský Antonín Hlavizna.

Mistrovský závod se uskutečnil v místním 50metrovém krytém bazénu a běžecká část v nedalekém Parku Stromovka. Celkovými vítězi mistrovského závodu se stali již zmíněná Tereza Svobodová a Šimon Kobližek, oba ze Zlína.

-zt-

MICHAELA MITISKOVÁ